

Жалбена комисија судова, у већу састављеном од Мире Ђорђевић, председника већа, Мирјане Пузовић и Драгице Вранић, чланова већа, решавајући по жалби [REDACTED] изјављеној против решења председника [REDACTED] . године, на основу члана 142. и члана 144. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05... 19/25) и члана 136. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ бр. 18/16...2/23-Одлука УС), у управној ствари признавања права на неплаћено одсуство, на седници одржаној 09.12.2025. године, донела је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба [REDACTED], изјављена против решења председника [REDACTED] . године, као неоснована.

Образложење

Решењем председника [REDACTED] . године, државном службенику [REDACTED], запосленом на радном месту-записничар, са звањем-референт одбијен је захтев за одобрење неплаћеног одсуства због потребе лечења и опоравка у трајању од три месеца, почев од 24.11.2025. године.

Против наведеног решења, жалилац је изјавио жалбу због битних повреда правила поступка, неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде уставног права на здравствену заштиту, наводећи да решење не садржи адекватно образложење у погледу разлога због којих медицинска документација није прихваћена као основ за одобравање захтеваног права, чиме су повређене одредбе о обавезној садржини управног акта; да послодавац није размотрио могућност примене начела разумности и пропорционалности, нити је узео у обзир посебне околности везане за његов случај; да није правилно примењен материјално правни пропис и то члан 78. Закона о раду, којим је јасно предвиђено да се запосленом може одобрити одсуство са рада без накнаде, када за то постоји оправдан разлог, а који је жалилац поткрепио одговарајућом лекарском документацијом. Такође је навео да је ожалбеним решењем повређено и уставно начело заштите права на здравље, које је прописано члаом 68. Устава републике Србије, јер је одбијањем његовог захтева приморан да настави са радом у условима који могу довести до погоршања његовог здравственог стања. И на крају је истакао да је послодавац био дужан да размотри и алтернативна решења пре одбијања захтева, а то види у могућности одобрења неплаћеног одсуства са другим датумом почетка коришћења, у краћем трајању или из више делова. Предложио је да се жалба усвоји, укине ожалбено решење и предмет врати на поновни поступак или да Жалбена комисија сама одлучи и одобри његов захтев.

У одговору на жалбу, првостепени орган је навео да се жалилац налази на боловању у краћим прекидима од 17.03.2025. године, а да је захтев жалиоца за одобрење за неплаћено одсуство одбијен, јер разлог наведен у захтеву не може представљати правни основ за

коришћење неплаћеног одсуства, већ да исти представља разлог спречености за рад, које утврђује изабрани лекар, док у случају потребе продужења боловања то чини првостепена, односно другостепена лекарска комисија. Предложио је да се жалба жалиоца одбије као неоснована.

Након оцене навода жалбе, ожалбеног решења, одговора на жалбу и достављених списа, Жалбена комисија судова је нашла да је жалба неоснована.

Из образложења побијаног решења и доказа у списима предмета, произлази да се жалилац обратио првостепеном органу са захтевом за одобрење неплаћеног одсуства, а ради физичке и психичке припреме за могућу предстојећу операцију хемороида, прилажући лекарску документацију о постојећем здравственом проблему.

Према члану 14. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05... 19/25), државни службеник има право на одморе и одсуства према општим прописима о раду и посебном колективном уговору.

Према одредби члана 78. Закона о раду послодавац може запосленом да одобри одсуство без накнаде (неплаћено одсуство), за које време запосленом мирују права и обавезе из радног односа, ако за поједина права и обавезе законом, општим актом и уговором о раду није друкчије одређено.

У конкретном случају, чланом 17. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“ број 38/19...44/23), предвиђено је у којим случајевима и за које време послодавац може запосленом да одобри одсуство без накнаде зараде. С тога, неплаћено одсуство је законом дозвољена могућност запосленог да одређени временски период буде одсутан са рада, због чега запосленом ово право не припада аутоматски по закону и општем акту. Предуслов за остваривање овог права јесте постојање захтева запосленог за одобравање неплаћеног одсуства у писаној форми за конкретан период, о коме послодавац одлучује, с тим што одобравање овог одсуства не представља обавезу послодавца, већ његово право зависи од потреба запосленог, с једне стране и процене о оправданости захтева и потреба послодавца за присуством запосленог, с друге стране. Због тога, подношење захтева није довољно, да би запослени остварио право на неплаћено одсуство сматрајући да ће одсуство бити одобрено, већ то право мора бити засновано на одлуци послодавца у складу са колективним уговором (у конкретном случају са Посебним колективним уговором за државне органе). У таквој ситуацији, а што произлази из списка предмета, првостепени орган је правилно ценио наводе из захтева жалиоца, налазећи да су исти разлози спречености за рад, које због своје природе, утврђује лекар запосленог, односно првостепена и другостепена лекарска комисија и правилном применом одредбе члана 17. Посебног колективног уговора за државне органе, донео одлуку као у диспозитиву побијаног решења.

Следствено томе, Жалбена комисија судова налази да жалбени наводи жалиоца, да послодавац није узео у обзир медицинску документацију лекара специјалисте о неопходности даљег лечења жалиоца, да није извршио процену медицинске документације, нису основани, јер је првостепени орган правилно узео и ценио све доказе које је жалилац

поднео уз свој захтев за одобрење неплаћеног одсуства и за своју одлуку дао јасне и разумљиве разлоге, који неаргументованим наводима жалиоца нису доведени у сумњу.

И на крају, Жалбена комисија судова налази да наводи жалиоца да је одбијањем захтева повређено уставно начело заштите права на здравље из члана 68. Устава РС те да је одбијањем захтева за неплаћено одсуство из медицинских разлога, приморан да ради у условима који могу погоршати његово здравствено стање, нису од значаја за другачију одлуку од оне коју је донео првостепени орган, будући да се одлуком првостепеног органа не дира у право жалиоца да, у циљу заштите свог здравља, исто оствари у складу са законом и другим прописима из области здравствене заштите.

Сходно изнетом, Жалбена комисија судова је, применом члана 170. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, одлучила као у диспозитиву решења.

Упутство о правном средству:

Против овог решења може се покренути управни спор подношењем тужбе Управном суду, у року од 30 дана од дана достављања решења.

**Председник већа
Мира Ђорђевић**

Д-на:

- [REDACTED] - 2 примерка,
од којих један доставити жалиоцу,
-Архиви

